

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Cdo/228/2016                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 5111242315                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 28.03.2017                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Lubor Šebo               |
| Funkcia:                   | súdca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2017:5111242315.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Y. V., rod. V., bytom O., zastúpenej Mgr. Dr. Antonom Kušnírom, advokátom so sídlom v Žiline, Jána Reka 13, proti žalovanej Československá obchodná banka, a.s., so sídlom v Bratislave, Michalská 18, IČO: 36 854 140, zastúpenej URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 17, o určenie neplatnosti výpovede, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 14 Cpr 3/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. januára 2016, sp. zn. 10 CoPr 6/2015, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 1. apríla 2015, č. k. 14 Cpr 3/2011-255 (v poradí druhým) zamietol žalobu žalobkyne o určenie neplatnosti skončenia jej pracovného pomeru zo strany žalovanej zo dňa 20. decembra 2010 a o určenie, že pracovný pomer uzavretý pracovnou zmluvou zo dňa 1. júla 1999 medzi žalobkyňou a žalovanou skončil dňa 31. októbra 2011. Vychádzal zo záveru, že nebol preukázaný žiaden dôvod, pre ktorý by výpoveď žalovanej daná žalobkyni mala byť neplatná, resp. bolo preukázané naplnenie dvoch výpovedných dôvodov uvedených v písomnej výpovedi zo dňa 20. decembra 2010, čo postačuje pre jej platnosť. Žalobkyňa porušila pracovnú disciplínu menej závažným spôsobom dvakrát: tým že porušila povinnosti (ustanovenie časti 4 bodu 1.1 interného predpisu INSG 2009.643B2) pri nakladaní s hotovosťou, a to pri odchode na plánovanú dovolenku, keď ponechala v pokladni hotovosť vo výške 14 376,84 € a neevidovala povinný počet schôdzok a kontaktov s klientmi v počítačovom systéme „Contact Manažment“ v zmysle písomného pokynu zamestnávateľa zo dňa 27. októbra 2010. Uvedeným konaním bola splnená podmienka výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. e/ zák. č. 311/2001 Z.z. (ďalej tiež „Zákonník práce“), keďže žalobkyňa bola na porušenie pracovnej disciplíny z oboch dôvodov, ako aj na možnosť výpovede, upozornená vytýkacími listami. Výtýkací list zo dňa 26. novembra 2010 týkajúci sa porušenia povinnosti dohodovať aspoň 5 schôdzok s klientmi týždenne za účelom ponúknutia a predaja produktov a tieto evidovať v systéme „Contact Manažment“, bol žalobkyni doručený dňa 6. decembra 2010. Výtýkací list zo dňa 7. decembra

2010 týkajúci sa porušenia povinnosti pri nakladaní s hotovosťou v prípade plánovanej neprítomnosti zamestnanca, bol žalobkyni doručený dňa 30. decembra 2010, spoločne s výpoveďou zo dňa 20. decembra 2010. Lehota 6 mesiacov, počas ktorých bola žalovaná povinná žalobkyňu písomne upozorniť na možnosť výpovede v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny, bola dodržaná. Rozhodnutie po právnej stránke súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 17 ods. 2, § 61 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. e/, ods. 3, § 74 a článku 2 veta tretia Zákonníka práce. S prihliadnutím na to, že nárok žalobkyne na náhradu mzdy bol vylúčený na samostatné konanie, rozhodnutie o trovách konania si súd prvej inštancie vyhradil na rozhodnutie, ktorým sa konanie skončí (§ 151 ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, ďalej aj „O.s.p.“). Uviedol, že až skončením konania o náhradu mzdy bude konanie o (celej) žalobe žalobkyne skončené, pričom o trovách konania bude rozhodnuté v rámci rozhodnutia, ktorým sa skončí konanie o nároku žalobkyne na náhradu mzdy.

2. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 29. januára 2016, sp. zn. 10 CoPr 6/2015 podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby ako vecne správny. Rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania ako nesprávny zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k veci samej (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Za nedôvodnú považoval odvolací súd argumentáciu žalobkyne týkajúcu sa účelového konania žalovanej, resp. načasovania písomného napomenutia pre neplnenie pracovnej úlohy spočívajúcej v dojednávani a realizovaní schôdzok s klientmi s upozornením na možnosť výpovede, pretože žalovaná upozorňovala žalobkyňu na neplnenie predmetnej pracovnej úlohy niekoľko mesiacov pred daním výpovede, žalobkyňa mala o to väčšiu možnosť (dlhší čas) na odstránenie tohto nedostatku v jej práci. Čo sa týka námietky žalobkyne o nesprávnej protokolácii výpovede svedkyne K. súdom a o nesprávnom vedení jej výsluchu súdom na pojednávaní dňa 3. februára 2015, nebolo konkretizované, ohľadom ktorých konkrétnych vyjadrení svedkyne Hosmajovej došlo či už k nesprávnej protokolácii, alebo k nesprávne vedeniu výsluchu zo strany súdu (sugestívne otázky). Samotná žalobkyňa pritom v odvolaní poukazovala napríklad na obsah výpovede svedkyne K. na pojednávaní dňa 3. februára 2015 v súvislosti s vyjadrením menovanej, že žalobkyni opakovanne niekoľko mesiacov vytýkala neplnenie pracovnej úlohy spočívajúce v dohodnutí a realizovaní minimálne 5 schôdzok s klientmi týždenne. Aj vzhľadom na uvedené odvolací súd nemal dôvod neprihliadať na predmetný dôkaz - výpoveď svedka. Zároveň, podľa zápisnice z pojednávania zo dňa 3. februára 2015, námietka právneho zástupcu žalobkyne ohľadom nesprávnej protokolácie výpovede svedkyne K. sa nachádza až na 6. strane zápisnice, pričom dovtedy a ani následne už uvedené nebolo zo strany právneho zástupcu žalobkyne namietané.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej tiež aj „dovolateľka“). Namietala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), spočívajúcou v tom, že odvolací súd sa nevysporiadal s namietanou zákonnosťou vykonaného dôkazu, ale ani s rozpormi vo výpovediach svedkyne K., aj keď tvorili podklad pre rozhodnutie súdu prvej inštancie. Za ďalšie rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v otázke dôvodnosti výpovede za nesplnenie úlohy zo dňa 27. októbra 2010 uloženej pri individuálnom pohovore, podľa ktorého žalobkyňa mala dohodnúť minimálne 5 schôdzok s klientmi banky za týždeň a následne tieto schôdzky zaznamenať do aplikácie „Contact Manažment“. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa nemala dostatočne vytvorené pracovné podmienky, pretože ako jediná plnila funkciu hlavnej pokladničky a nemala teda vytvorený časový priestor na plnenie takých úloh a nebola ani dostatočne vyškolená na prácu so systémom „Contact Manažment“. Rozsudok odvolacieho súdu je tiež nepreskúmateľný, keďže sa nevysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami pre rozhodnutie, čím bola žalobkyni odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Z uvedených dôvodov dovolateľka navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok súdov oboch inštancií.

4. Žalovaná v podanom vyjadrení dovolaciemu súdu navrhla, aby dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol. Konanie nie je postihnuté vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v ktorom smere sú tvrdenia žalobkyne vágne a žalobkyni ani nebola odňatá možnosť konať pred súdom.

5. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963

Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle prechodných ustanovení § 470 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia veta prvá, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas dovolateľka zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým by bolo dovolanie prípustné, sú uvedené v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nemožno podriaďiť pod žiadny dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 238 O.s.p., je zrejmé, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existencia ani nevysla v dovolacom konaní najavo.

9. Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. namieta, že rozhodnutia súdov sa nevysporiadali so všetkými podstatnými skutočnosťami pre rozhodnutie (zákonnosťou vykonaného dôkazu, rozpormi vo výpovediach svedkyne), čím v podstate namieta aj nedostatok ich odôvodnenia. Na rokovaní občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

10. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojní s potvrdeným rozhodnutím súdu prvej inštancie obsahovalo zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalobkyne vo vzťahu tak k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, ale aj k tvrdeným procesným vadám. V nadväznosti na uvedené najvyšší súd konštatuje, že obsah dovolacích námietok uvádzaných žalobkyňou v dovolaní je totožný s jej odvolacími námietkami, pričom s týmito sa dostatočne v dôvodoch svojho rozhodnutia vysporiadal už odvolací súd. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Pokiaľ je v dovolaní žalobkyne namietaná aj iná vada, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je potrebné uviesť, že táto bola do 30. júna 2016 považovaná za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý však prípustnosť dovolania nezakladal (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

11. Žalobkyňa odvolaciemu súdu ďalej vytýkala, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v otázke posúdenia predpokladov výpovede v zmysle ustanovenia § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce (pre porušenie pracovnej disciplíny žalobkyne spočívajúce v porušení povinnosti evidencie povinného počtu schôdzok a kontaktov s klientmi v

počítačovom systéme „Contact Manažment“ v zmysle písomného pokynu zamestnávateľa zo dňa 27. októbra 2010).

12. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj keby tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (porovnaj tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010). V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

13. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovení § 238, § 239 O.s.p., v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., najvyšší súd preto dovolanie žalobkyne ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).

14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.